

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΗΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 80, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 — ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξέμνην δραχ. 55. Τρίμηνην δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου πρὸς αἰ διατμ. 50. Αμερικῆς δολάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ἑλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Βραζιλιανῶν ἀελλίνια 10. Ἐξέμνηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ: 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' εἰ συνδραμῶν ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰαδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 41ος

Ἀθήναι, 31 Μαρτίου 1934

Ἔτος 56ον. — Ἀριθ. 18

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΕΣ ΠΟΥ ΧΟΡΕΥΑΝΕ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Ζούσε μιὰ φορά ἕνας βασιλιάς ποὺ εἶχε δώδεκα πανέριες θυγατέρες. Κοιμόνταν σὲ δώδεκα χρυσὰ κρεβάτια, ὅλες στὴν ἴδια κάμαρα, κι' ἅμα πλάγιαζαν, κλειούσαν ὅλες οἱ πόρτες καὶ κλειδώνονταν καλά. Ὅμως κάθε πρωτὶ τὰ μεταξωτὰ παπούτσι τους βρίσκονταν ἐντελῶς λιωμένα, σὰν νάχαν χορέψει οἱ βασιλοπούλες ὅλη τὴ νύχτα. Κανένας δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ τί συνέβαινε καὶ πῶς γινόταν τὸ ἀνεξήγητο αὐτὸ πρᾶγμα.

Ἔτσι ὁ βασιλιάς ἔβγαλε ντελάλη: "Ὅποιος κατόρθωνε νὰ ἐξηγήσῃ τὸ μυστήριο καὶ νὰ βρῇ ποὺ πήγαιναν οἱ βασιλοπούλες καὶ χορεύαν τὴ νύχτα, θάπαιρνε ὅποιαν τοῦ ἄρεσε καλύτερα γυναῖκα του καὶ θὰ γινόταν ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου." Ὅποιος ὅμως δοκίμαζε καὶ δὲν κατόρθωνε τίποτα, μέσα σὲ τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχτες, θὰ ἔχανε τὸ κεφάλι του.

Ἦρθε λοιπὸν ἕνα βασιλόπουλο. Τὸ ὑποδέχτηκαν μὲ πολλές τιμὲς καὶ σὰν νύχτισε τὸ ὠδήγησαν σὲ μιὰ κάμαρα πλάι σ' αὐτὴ ποὺ κοιμόνταν οἱ βασιλοπούλες μέσα στὰ δώδεκα χρυσὰ κρεβάτια τους. Θάμεινε κεῖ καὶ θὰ παραφύλαγε νὰ ἴδῃ ποὺ πήγαιναν νὰ χορέψουν. Καὶ γιὰ νὰ μὴ τύχη καὶ γίνῃ τίποτα χωρὶς νὰ τὰκούσῃ, ἄφησαν τὴ πόρτα τῆς κάμαρας τοῦ ἀνοιχτή. Μὰ τὸ βασιλόπουλο σὲ λίγο ἀποκοιμήθηκε, κι' ἅμα ξύπνησε τ' ἄλλο πρωτὶ, εἶδε πῶς

οἱ βασιλοπούλες εἶχαν χορέψει κι' αὐτὴ τὴ νύχτα, ὅπως καὶ τίς ἄλλες — τὸ κατὰλαβε ἀπ' τίς σόλες τῶν παπουτσιῶν τους ποὺ ἦσαν τρύπιες. Τὸ ἴδιο καὶ τὴν τρίτη νύχτα. Κι' ἔτσι τὸ κακόμοιρο τὸ βα-

σιλόπουλο ἔχασε τὸ κεφάλι του. Ὑστερα ἀπ' αὐτὸ ἦρθαν πολλοὶ ἄλλοι, ὅλοι ὅμως εἶχαν τὴν ἴδια τύχη κι' ὅλοι ἔχασαν τὴ ζωὴ τους μὲ τὸν ἴδιο τρόπο.

Συνέβηκε ὅμως ἕνας νέος στρατιώτης ποὺ εἶχε πληγωθῆ σὲ μιὰ μάχη καὶ δὲ μπορούσε πιά νὰ πολεμήσῃ, νὰ διαβῆ ἀπ' τὴν πολιτεία ποὺ βασιλεύε τοῦτος ὁ βασιλιάς, κι' ἐνῶ περνοῦσε ἀπ' ἕνα βαθύκιωτο δάσος, ἀπάντησε μιὰ γρηούλα ποὺ τὸν ρώτησε ποῦ πάει.

— Οὔτε κι' ἐγὼ δὲν ξέρω ποῦ πάω καὶ τί θάταν καλύτερο νὰ κάμω, εἶπε ὁ στρατιώτης. Θάθελα ὅμως νὰβρίσκω ποῦ πάνε οἱ βασιλοπούλες καὶ χορεύουνε κι' ἔτσι θὰ μπορούσα νὰ γίνω κι' ἐγὼ μιὰ μέρα βασιλιάς.

— Χμ! ἔκαμε ἡ γρηούλα. Δὲν εἶναι καὶ πολὺ δύσκολο πρᾶγμα αὐτὸ ποὺ γυρεύεις. Πρόσεξε μόνο νὰ μὴν πῆς ἀπ' τὸ κρασί ποὺ θὰ σοῦ φέρῃ μιὰ ἀπ' τίς βασιλοπούλες ἅμα νυχτώσει, καὶ μόλις φύγῃ ἀπ' τὴ κάμαρα, νὰ κάμῃς πῶς εἶσαι βαρετὰ κοιμισμένος.

Ἔπειτα τοῦδωσε ἕνα πανφῶρι καὶ τοῦ εἶπε:

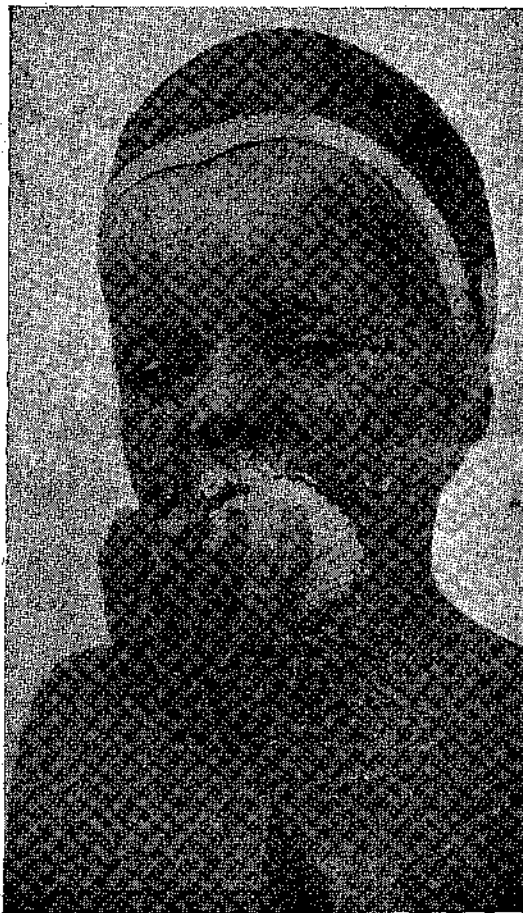
— Μόλις τὸ φορέσεις, θὰ γίνῃς ἀόρατος κι' ἔτσι θὰ μπόρῃς νὰ ἀκολουθήσῃς τίς βασιλοπούλες, ὅπου κι' ἂν πάν, χωρὶς νὰ σὲ καταλάβουν.

Ἄμα ὁ στρατιώτης ἔκουσε αὐτὴ τὴν καλὴ συμβουλὴ ἀποφάσισε νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχη του.

Πῆγε λοιπὸν στὸ βασιλεῖο καὶ τοῦ εἶπε πῶς ἦταν πρόθυμος ν' ἀναλάβῃ ν' ἀνακαλύψῃ ποῦ πάνε οἱ βασιλοπούλες καὶ χορεύουν.

Ὁ βασιλιάς τὸν δέχτηκε μὲ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

«— Ἀ! πῶς μαρέσει αὐτὸ τὸ παισιούκι! ...»

καλοσύνη όπως κι' έλας τους άλλους και θέταζε να του δώσουν βασιλικά φορέματα να φορέση. Σάν νόχτισε τάν έφεραν στη γνωστή μας κάμαρα και τη στιγμή που έτοιμαζόταν να πλακίσση, ή μεγαλύτερη βασιλοπούλα του έφερε ένα ποτήρι κιτρινόχρυσου κρασί. Αδός τδ πήρε και τδ έχυσε έλο κρυφά προσέχοντας να μη πιη ούτε σταλιά. Ξαπλώθηκε ύστερα στο κρεβάτι και άρχισε να ροχαλλίζη δυνατά, σάν νάταν βαθειά κοιμισμένος.

Αμα οι δώδεκα βασιλοπούλες τόν άκουσαν, γέλασαν με τή καρδιά τους κι' ή πιδ μεγάλη ειπε :

— Ο κακομοίρης! Πάει κι' αυτός. Σηκώθηκαν τότε όλες απ' τά κρεβάτια τους, άνοιξαν τούς κομούς, έβγαλαν και ντύθηκαν τά καλύτερα και πιδ πλοσία τους φορέματα, κάθρεψισαν κι' άρχισαν να χοροπηδάνε, λές και δέν έδλεπαν τήν ώρα ναρχίσουν τδ χορό.

Η μικρότερη όμως ειπε :
— Δέν ξέρω γιατί, ένφ σεις είστε τόσο χαρούμενες, ένφ είμαι τόσο άνησχη. Πραισθάνομαι πώς κάτι κακό θά μάς συμβη.

— Ούφ και εδ με τίς άνησυχίες σου! Έκαμε ή μεγαλύτερη. Ξέχασες πώς βασιλόπουλα του κάκου δοκιμασαν να μάς παραφυλάξουν; Όσο γι' αυτόν τδ στρατιώτη, και τδ έντυτικό να μη τού είχα δοσμένο θά κοιμόταν και μονάχος του τόσο βαθειά πού να μη μάς άκούσει.

Αμα ήταν όλες έτοιμες, πήγαν να ίδούν τδ στρατιώτη, μ' αδός έξακολούθησε να ροχαλλίζη και δέν κούνησε. Νόμισαν λοιπόν πώς ήταν αρκετά ασφαλισμένες κι' ή μεγαλύτερη άνέβηκε πάνω στο κρεβάτι της και χτύπησε τρεις φορές παλαμάκια. Τότε τδ κρεβάτι άρχισε να χαμηλώνη και μα καταπικτή άνοιξε. Ο στρατιώτης τίς είδε να κατεβαίνουν.

Η μεγαλύτερη πήγαινε μπροστά και οι άλλες τήν άκολουθούσαν. Δέν είχε καιρό για χάσιμο. Πήδησε απ' τδ κρεβάτι, φόρεσε τδ πανωφόρι πού τού είχε δώσει ή γριούλα και τίς πήρε κατά πόδι. Στη βιάση του έμμος, εκεί πού κατέβηκε τή σκάλα, πάτησε κατά λάθος τήν ουρά απ' τδ φόρεμα τής μικρότερης βασιλοπούλας κι' αυτή τότε φώναξε στις άδερφές της :

— Κάτι τρέχει! Κάποιος μου πιασε τδ φουστάνι.

— Ανόητο πλάσμα! Έκαμε ή μεγαλύτερη. Κάποιο καρφί θάταν στδν τοίχο.

Κι' έξακολούθησαν να κατεβαίνουν ώστου έφτασαν σε μιά θαμάσια δεντροστοιχία. Τά φύλλα πάνου στά δέν-

τρα, άσημένα, φεγγοβολούσαν και σπείθιζαν απόκοσμα. Ο στρατιώτης θέλησε να πάρη κάτι πού να κάνη τδ βασιλιά να πιστέψη πώς αλήθεια συμβήκανε, δσα θά τού διηγόταν. Έκοψε λοιπόν ένα κλαράκι και τότε άκούστηκε μιά δυνατή βουή.

Η μικρότερη ειπε πάλι :
— Είμαι βέβαιη πώς κάτι τρέχει. Δέν άκούσατε και σεις αυτή τή βουή; Ποτέ άλλως δέ τήν έχουμε ξανάκούσει.

Η μεγαλύτερη όμως ειπε :
— Είναι τά βασιλόπουλα πού χειρτάνε με φωνές τόν έρχομό μας.

Έφτασαν τότε σε μιάν άλλη δεντροστοιχία πού τά δέντρα της είχαν όλα χρυσά φύλλα. Κι' ύστερα σε μιά τρίτη πού τά φύλλα ήταν χιτιδόβολα διαμάντια. Ο στρατιώτης σε κάθε δεντροστοιχία έκοβε κι' απ' ένα κλαρί και κάθε φορά άκούγοταν ένα βουητό πού έκανε τή μικρότερη βασιλοπούλα να τρέμη απ' τδ φόβο της.

Μά ή μεγαλύτερη έπέμενε : δέν ήταν παρά τά βασιλόπουλα πού τίς περιμεναν και χειρτεόσαν τόν έρχομό τους. Περπάτησαν ακόμα, ώστου έφτασαν σε μιά μεγάλη λίμνη πού άπλωνόταν κραυατκλένια. Στην όχθη βρισκονταν δώδεκα βαρκούλες άρχαμένες, καθεμιά μ' ένα πλωσιοντυμένο βασιλόπουλο μέσα, πού φάνονταν να καρτερούν τίς βασιλοπούλες. Καθένα τους πήρε κι' από μιά βασιλοπούλα, κι' ο στρατιώτης μπήκε στη βάρκα πού πήγε ή μικρότερη. Τδ βασιλόπουλο πού ήταν στά κουπίά ένιωθε τή βάρκα βαριά :

— Δέν μπορώ να καταλάβω, έλεγε, γιατί, μ' έλο πού λάνω με δλη μου τή δύναμη, δέν πάμε γρήγορα σάν τίς άλλες φορές. Κουράστηκα. Η βάρκα μου φαίνεται σάν πιδ βαριά άπόψε.

— Είναι γιατί κάνει πολλή ζέση απόψε, ειπε ή βασιλοπούλα.
— Αλήθεια, πολλή ζέση...
Αντίπερα βρισκόταν, ένα δλόφωτο κάστρο, απ' όπου έρχόταν μιά γλυκειά, πασίχαρη μουσική. Έκει έλοι βγήκαν στη στεριά, μπήκαν στά κάστρο και κάθε βασιλόπουλο χόρεψε με τή ντάμα του. Ο στρατιώτης, πού χάρις στά πανωφόρι, ήταν άόρατος, χόρευε κι' αυτός μαζί τους, κι' άμα καμμιά βασιλοπούλα έτοιμαζόταν να πιη μέσα σ' ελόχροσο ποτήρι τδ ρουμπινέιο κρασί, τής τόνιζε ως τή τελευταία στάλα και γελούσε με τήν εκπληξή της, όταν τέρφανε στά στόμα και τδδρισκε άδειο. Τοττο άδξηση τήν άνησυχία τής μικρότερης, με ή πιδ μεγάλη κάθε φορά πού έλεγε κάτι τήν άποστόμωνε.

Ο χορός βάσταξε ως τίς τρεις τδ πρωί. Τά παπούτσια πού φορούσαν οι βασιλοπούλες απ' τόν πολύ χορό είχαν χαλάσει κι' άγκυκάστηκαν να γυρίσουν. Τότε τά δώδεκα βασιλόπουλα τίς έβγαλαν πάλι με τίς βάρκες στην άντικρυγή όχθη. Αδτή τή φορά ο στρατιώτης μπήκε στη βάρκα πού ήταν ή μεγαλύτερη βασιλοπούλα. Και κει χωρίστηκαν άφου συμφώνησαν να ξανανταμώσουν και τάλλο βράδυ.

Σάν έφτασαν στη σκάλα, ο στρατιώτης έτρεξε μπροστά και, άφου πέταξε από πάνω του τδ πανωφόρι, ξαπλώθηκε στά κρεβάτι του. Οι βασιλοπούλες, ένφ άνέβαιναν κουρασμένες τή σκάλα, τόν άκούγαν από μακριά να ροχαλλίζη και ειπαν άναμεταξύ τους :

— Όλα είναι εν τάξει. Ξεντύθηκαν, φύλαξαν τά λαμπρά τους φορέματα στους κομούς, πέταξαν απ' τά πόδια τά παπούτσια και κλάγιασαν να κοιμηθούν.

Τάλλο πρωί ο στρατιώτης δέν ειπε τίποτε για εσα ειχε ιδεί. Και άποφάσισε να άκολουθήση ξανά τίς βασιλοπούλες στη νυχτερινή και παράδοξη έξοδό τους.

Και τή δεύτερη και τήν τρίτη νύχτα έγιναν ακριβώς τίς ίδια. Οι βασιλοπούλες χόρευαν κάθε φορά τόσο, ώστου τά παπούτσια τους χαλούσαν κι' ύστερα ξαναγόριζαν στά παλάτι. Τή τρίτη νύχτα ο στρατιώτης πήρε μαζί του κι' ένα απ' τά χρυσά ποτήρια, για να τδ δείξη στά βασιλιά.

Αμα έφτασε ή ωρισμένη ώρα πού ειχε να φανερώση τδ μυστικό, παρουσιάστηκε στά βασιλιά με τά τρία πρωτόφαντα κλαριά και τ' ελόχρυσο ποτήρι. Οι δώδεκα βασιλοπούλες κρυφοκάιταζαν πίσω από τή κλειδαρότρυπα για νακούσουν τί θάλεγε.

Κι' άμα ο βασιλιάς ρώτησε :
— Πού πάνε λοιπόν και χορεύουν τή νύχτα οι δώδεκα θυγατέρες μου ;
Ο στρατιώτης άποκρίθηκε :
— Με δώδεκα βασιλόπουλα σ' ένα πύργο κάτου απ' τή γη.
Υστερα τού διηγήθηκε όλες τίς λεπτομέρειες και για να πείση τδ βασιλιά πώς τού έλεγε τήν αλήθεια, τού έδειξε τά κλαριά και τδ ποτήρι πού ειχε φέρε μαζί του. Ο βασιλιάς διάταξε τότε ναρθούν μπροστά του οι βασιλοπούλες και τίς ρώτησε, αν ο στρατιώτης έλεγε τήν αλήθεια. Κι' αυτές άμα είδαν πώς ανακαλύφθηκε τδ μυστικό τους και δέν θά τίς ώφελούσε σε τίποτα ν' άρνηθούν εσα ο στρατιώτης φανέρωσε, μαρτύρησαν τήν αλήθεια.

Ο βασιλιάς τότε έδωσε στά στρα-

ΤΟ ΣΚΑΔΙΣΤΗΡΙ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΙΔ'. — Διασκέδαση στην έξοχή

Αμα τελείωσαν οι διακοπές τού Πάσχα, τά παιδιά γύρισαν στά σπιτί τους. Στά μεταξύ ειχε γυρίσει κι' ο μπαμπάς από τδ ταξίδι του, κι' ή θειά ειχε γίνει καλύτερα, ώστε ή μαμά δέν ήταν πιά αναγκασμένη να λείπη από τδ σπίτι μέρα-νύχτα.

Και ξανάχισε ή συνηθισμένη ζωή. Η Μπέμπα πήγαινε στά σχολείο της και πρόδευε στά γραμμάτια πολύ. Ο Μπέμπης καθόταν στά σπίτι, διάβαζε λίγο με τή μαμά του, και τίς άλλες ώρες έπαιζε και σάλιζε τά πάντα σά Σκαλιστήρι πού ήταν. Τδ έπαισόδιο τού Ίπποδρόμιου ειχε μείνει άξέχαστο. Συχνά ή Μπέ-

J. VON EICHENDORF ΠΟΙΗΤΗΣ ΣΤΡΑΤΟΚΟΠΟΣ

Μά τ' είναι τοττα πού τραβώ ;
Ευδύς πού απ' τδ κατόφλι
βγάλω τδ πόδι μου, μεμιές
στά πλάτια τά γαλάια
κορμύδες πετάει κορυδαλλός
και και καμαρωμένος
χλιούς σκοπούς μου κελαιδεί
με χάρες και με νάζια.

Τά χόρτα γύρω κι' οι άνθοί
μ' ελόλαμπα διαμάντια
δλα στά διάβα μου μεμιές
προβάλλουν στολισμένα,
τά δέντρα πάλι σάν κερνώ,
με πόση επίσημη
κάνουν ύπόκλιση πού άλλου
δέν έχω άπαντημένα.

Τδ βράδυ ακόμα πού θά πάω
να κέσω άποσταμένος,
μπρός στην πορτούλα μου, γλυκειά
τ' άηδώνι πατινάδα
μου κάνει, κι' τρισφοτερές
σκουρπούν οι λαμπυρίδες
πέρα στά δάσος μυστικά
κι' άνέσπρη λαμπράδα.

Θά 'ναι γραφεί στόν ποιητή
Ιγκόντιο ταξίδι
μόνος ποτέ να μη μπωρή
στόν κόσμο του να κάνη !
'Η 'Ανοιξη νογά μεμιές,
στά θεία της βασιλείο
ποιός μέγας κι' άξιός βασιλιάς
τδ πόδι του έχει βάνει.

ΑΝΘ. Π. ΛΑΜΠΑΣ
[Από τά «Τραγούδια των Γερμανών Κισσιώνων»,
Εκδ. Ι. Α. Κολάρου και Σας.]

μπα έλεγε τού άδερφού της : — Για πές άλεύοι ! — Άλεύοι! έλεγε ο Μπέμπης. — Τδ λιοντάρι σε γυρεύει ! » φώναζε γελώντας και φωνάζοντας ή Μπέμπα. Μά κι' ο Αντανάκης, στά γραμμάτια του, πάντα τδ θυμίζε μ' έν' άστειο. Μιά φορά έγραψε τής ξάδερφης του : « Πές τού Μπέμπη πώς τδ λιοντάρι πού έφυγε, τδ έπιασαν σ' ένα γουνάδικο. Ειχε πάει για να γοράση καινούργια γούνα ».

Ο Άρκίλης κόντευε να τελειώση, ή άνοιξη ήταν στη δόξα της, και τά παιδιά, τίς Κυριακές και τίς γιορτές, πήγαιναν για διασκέδαση στην έξοχη. Μιά Κυριακή πήγαν και στής θειάς τους, πού ειχε σηκωθεί πιά απ' τδ κρεβάτι και δεχόταν στά όραίο έξοχικό της σπιτάκι συγγενικές και φιλικές ομιλογενετες.

Τδ σπιτάκι ήταν λίγο έξω απ' τδ χωριό και κοντά σ' ένα μεγάλο δάσος. Μπροστά ήταν ένα όραίο Ίσιωμα σάν πλατεία, και σ' αυτό μαζεύονταν οι καλεσμένοι της και χόρευαν, κι' έκαναν ένα σωρό παιχνίδια.

Τήν Κυριακή εκείνη ήταν πολλά άλλα παιδιά. Η θειά τά ειχε προσκαλέσει γι' άγάπη τού Μπέμπη και τής Μπέμπης. Ειχαν βάσει διάφορες φορεσιές — σά μασκαράτικα, μά χωρίς μάσκα — και χόρευαν διάφορους χορούς, ανάλογους με τίς φορεσιές τους : πεντοζώνη με τά Κρητικά, τράτα με τά Μεγαρίτικα, σφετό με τά Γιαννιώτικα και καθεξής. Μικροί και μεγάλοι διασκέδασαν και τδ δειλινό έφυγαν κατευχαριστημένοι.

Έπειδή όμως ημερώνε παραμονή Πρωτομαγιάς και τά παιδιά ήθελαν να στολίσουν ένα άσμα για τόν άνθοπόλεμο, έμειναν να κοιμηθούν στής θειάς τους και να ξυπνήσουν πρωί γι' αυτή τήν έορτασία. Άλλά ήθελαν ακόμα ναργί, κι' ο Μπέμπης, ή Μπέμπα κι' ο Νίκος — έν' άλλο άγο-

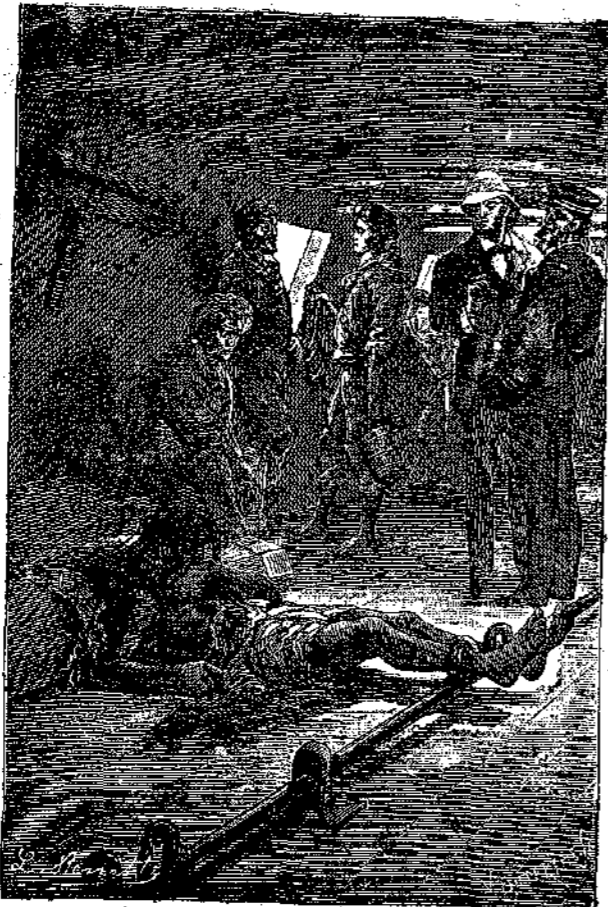

Άλλοι διαβάζουν, άλλοι γράφουν επισημονικά ή και λογοτεχνικά. Μόνο ο πλοίαρχος Μανκαρδός δεν έπληττε ποτέ μέσα στο πλοίο. Η θάλασσα ήταν το στοιχείο του και το επάγγελμά του το αγαπούσε με πάθος. Καταγινώσκων διαρκώς με το πλοίο του, έφρόντιζε και για τις μικρότερες λεπτομέρειες, επέδλεπε τα πάντα, και πάλι του έμενε καιρός να κάνει μετεωρολογικές παρατηρήσεις και να γράφει άρθρα για κάποιο ναυτικό περιοδικό. Πάντα ήταν ευχαριστημένος, και μάλιστα σ' αυτό το ταξίδι που είχε μαζί του και τον αγαπημένο του φίλο Κλοακέν.

Μ' όλο το τραχύ εξωτερικό του, ήταν άνθρωπος αγαθός κατά βάθος και κοινωνικός. Προς την ομόλλου, αν και της χτυπούσε πάντα τη βρετανική ύπεροψία, φερνόταν με μεγάλη ευγένεια, εκτιμώντας κιόλας την αφοσίωσή της στα παιδιά του συνταγματάρχη Ροβινσών. Για την Ανθή έδειχνε πατρική φροντίδα, του άρεσε πολύ ο ελιξερνής χαρακτήρας κι' η ζωηρή φαντασία του Χάνδου, και θαύμαζε το σοβαρό πνεύμα και τις πρακτικές γνώσεις του Παύλου.

Στο τραπέζι, ο πιο φαιδρός κι' εδχάριστος σύντροφος ήταν ο συνταγματάρχης Ούγκον, που πάντα είχε να διηγηθή κάποια διασκεδαστική ιστορία. Μόνο ο ταγματάρχης Ομόλλου γινόταν ενοχλητικός με την αϊώνια γκρίνια του. Εότυχως, τον περισσότερο καιρό τον περνούσε κλεισμένος στην καμπίνα του, όπου κοιμόταν ή έπινε ακατάπαυστα.

Ο Παύλος μελετούσε τα τεχνικά συγγράμματα που του δάνειζε ο πλοίαρχος. Ο Χάνδος είχε πιάσει πολλές φίλιες ανάμεσα στους ναύτες και με την οδηγία του Κωδικό μάθαινε τα ναυτικά. Η Ανθή κι' η κυρία Ομόλλου έπαιζαν πιάνο, διάβαζαν μυθιστορήματα ή, καθισμένες με νοχήλεια στις κουρστές πολυθρόνες, κουβέντιαζαν με τους αξιωματικούς. Συχνά γινόταν στο πλοίο χοροί ή συνάυλλες. Κι' οι μουσικοί, στήνοντας ταναλόγια τους στο κατάστρωμα, σκορπούσαν στην αύρα του Ειρηνικού τις μελωδίες του Μάγερμπερ και του Ρασσίνι (πάντα όμως «υπό του κ. Ρετύ»).

«Βρισκόταν στο βάθος του πλοίου με τα πόδια στα σίδερα». (Σελ. 210, στ. γ')

Ο κ. Κλοακέν μελετούσε βαθιά κι' οπιομνητικά την πλάκα εκείνη του Κανδαχάρ. Είχε καταφέρει κιόλας να τη διαβάσει απ' την αρχή ως το τέλος και παραδεχόταν τη γνώμη του συνταγματάρχη Ροβινσών. Η επιγραφή που είχε στη μέση ήταν χαλδαϊκή διήγηση για τον κατακλυσμό των προϊστορικών χρόνων, «μοια μ' εκείνη που ήταν χαραγμένη και σ' ένα τούβλο (πλάγιο) της Νινευί, φυλαγμένο στο Βρετανικό Μουσείο.

Ολόγυρα στην επιγραφή, υπήρχαν αστρονομικές παραστάσεις όμοιες με τις παραστάσεις του δρυϊδικού ζωδιακού κύκλου. Η χρυσή λοιπόν πλάκα που βρέθηκε στο Αφγανιστάν, έδειχνε αναμφισβήτητα πως την ίδια καταγωγή είχαν οι αστρονομικές ή κοσμογονικές δοξασίες των Χαλδαίων και των Γαλατών (Δρυϊδών). Ο κ. Κλοακέν ήταν κατενθουσιασμένος με τη σπουδαία αυτή επιστημονική ανακάλυψη.

Όλοι οι γύρω του συμμερίζονταν θέλοντας και μη τον μεγάλο ένθουσιασμό του. Κι' αυτός ακόμα ο Παύ-

λος δεν είχε πιά το θάρρος ναρνήθη την αξία και τη χρησιμότητα της αρχαιολογίας.

Μόνο ο Κάζης έρχινε στη χρυσή πλάκα βλέμματα έχθρικά. Έξασκλουθούσε, φαίνεται, να έχει την ιδέα πως θα τους έφερνε κακό και πως έπρεπε να τη ρίξουν στη θάλασσα. Κι' ο κ. Κλοακέν, σ' α να φοβόταν μην τ'όκανε αυτό καμμιά ώρα ο προληπτικός στρατιώτης, είχε πάρει στην τσέπη του το πολυτιμο πορτοφόλι και δεν το αποχωριζόταν ούτε στον ύπνο του.

Έπειτα οι φόβοι του Κάζη δεν είχαν πιά κανένα λόγο. Από δυο μήνες τώρα είχαν αφήσει τη Σαϊγκόν και την Ινδική. Έκατομύρια λεύγες κι' απόθιμνοι άβυσσοι τους χώριζαν από και. Πατούσαν πάνω σε μία μεγάλη γαλλική φρεγάδα, περιστοιχισμένοι από γενναίους στρατιώτες, ήρωικούς ναύτες και φίλους αφοσιωμένους. Τους κινδύνους, τα τυχήματα, τα ξεχνούσαν τώρα όλα. Το θάρρος είχε ξαναγυρίσει στις ψυχές που τόσο είχαν φορηθεί.

Μία μέρα, ο Χάνδος, έρχόμενος να καθήση στο τραπέζι, διηγήθηκε πως ήταν πρό ελίγου στην πρύμη — όπου δεν επήγγαιναν συχνά οι επιβάτες της πρώρας — και πως είχε ιδεί εκεί ένα πολύ δυστυχισμένο κι' αξιολύπητο άνθρωπο!

Ήταν ένας μαύρος ή μιγάς, φαίνόταν ήλιθιος και, σ' όλο το διάστημα του ταξιδιού, βρισκόταν στο βάθος του πλοίου με τα πόδια στα σίδερα. Κάθε δυο τρεις ή μέρες τον ανέβαζαν στο κατάστρωμα για να παίρνει λίγο αέρα, κι' ύστερ' από μισή ώρα τον ξανακατέβαζαν.

Ο κακόμοιρος, πετσι και κόκκαλο είχε μείνει. Τι κακούργημα να είχε κάνει για να βασανίζεται με το σκληρό αυτό τρόπο;

— Είν' ένας άγνωστος που μπήκε στο πλοίο χωρίς άδεια και τον ανακάλυψαν αφού ξεκινήσαμε, είπε ο πλοίαρχος. Σε τέτοια περίπτωση, ο κανονισμός του πολεμικού ναυτικού άπαιτεί να κρατηθή βέβαιος ως τον λιμένα όπου θα δικασθή.

— Και θα κάμη έτσι όλο τόξταξίδι ως το Τουλόν; φώναξε ο Παύλος.

(Ακολουθεί) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
— Ω δεν μυρίζει καθόλου ώρατα βέβαια, συμφώνησε η Σιμόνη. Και πώς κουνάει!

— Ω, έμένα δεν με νοιάζει, δεν με πιάνει η θάλασσα! είπε ο Ντενή.

— Εσύ λοιπόν ήσουν που έβυνες;

— Ε, δικάβολε! Είναι πάνω από μια ώρα που προσπαθώ να κινησω την προσοχή σου μ' αυτό τον τρόπο.

— Ηθελα να σου μιλήσω. Άκουσα κι' έμαθα πολλά πράγματα απ' τη στιγμή που βρισκόμαστε εδώ μέσα και ήταν ανάγκη να σου τα κάνω γνωστά.

— Τι θέλουν να μας κάνουν;

— Αυτό είναι το μυστικό τους.

— Πού μας πηγαίνουν;

— Δεν ξέρω ακόμη, αλλά φοβάμαι πως έτοιμάζουν ακόμη κι' άλλο κόλπο.

— Με ποιον θα τα βάλουν τώρα;

— Με τον μπαμπά, απλούστατα.

Ο Μπα είναι εδώ κι' αυτός θα τους βοηθήση. Τον είδα επάνω στο κατάστρωμα χθές το βράδυ.

— Ο έλεεινός!

— Ναί, είναι βρωμερό υποκείμενο. Καλά τον είχε καταλάβει ο Μό.

— Ο καίμενος ο Μό! Η καίμενη ή γρηά Τι-Σάυ!

— Δεν άδιαφορώ βέβαια γι' αυτούς, μα γιά την ώρα, είπε ο Ντενή, πιο επείγον είναι να προειδοποιήσουμε τον πατέρα για να λάβη τα μέτρα του.

— Αυτό είναι εύκολο να το λέη κανείς, ψιθύρισε θλιβερά το κοριτσάκι.

— Και πιο δύσκολο να το κάνη, συμφώνησ. Οστόσο έλπίζω να τα βγάλω πέρα.

— Πώς θα τα καταφέρη;

— Σκέφθηκα σοβαρά και κατέστρωσα ένα σχέδιο που δεν μου φαίνεται και τόσο άσχημο. Πρώτα απ' όλα μάθε ότι βρισκόμαστε στα χέρια του περίφημου Άσπρου Λύκου.

Η φήμη του Νγκουγιέν καθώς και οι θρύλοι που είχαν δημιουργηθεί γύρω από τ' όνομά του κι' απ' τα φοβερά του κατορθώματα, είχαν δώσει πολλές φορές θέμα για ζωηρές συζητήσεις ανάμεσα στα δυο παιδιά. Ο Ντενή δεν έδινε και πολύ μεγάλη πίστη σ' όλες αυτές τις ιστορίες. Είχα την ιδέα πως όλα αυτά δεν ήταν παρά κοινά ληστρικά κατορθώματα απ' αυτά που γίνονται συχνά στα σύνορα και που η πατριωτική φαντασία των Τογκινέζων τα μεγαλοποιούσε, και έτσι δεν τους

έδινε μεγάλη σημασία. Η Σιμόνη από το άλλο μέρος τα πίστευε όλα σαν Εθαγγέλιο.

— Όπως ήταν λοιπόν έπόμενο η αποκάλυψη αυτή του αδελφού της την τάραξε σε μεγάλο σημετο.

— Είμαστε χαμένοι, βόγγησε.

— Όχι δά ακόμη, άδελφούλα μου!

— Εσύ δεν έλεγες πως όλα λέγονται για τα κατορθώματα του Άσπρου Λύκου ήταν υπερβολικά;

Νά τώρα που σε διαψεύδει ο ίδιος, και πως!

— Ομολογώ πως είχα άδικο. Αυτός ο άνθρωπος έχει μια τόλμη αφάνταστη και ξέρει που πρέπει να χτυπήση. Αλλά, αγαπάει ο Θεός τον κλέφτη, αγαπάει και τον νοικοκύρη, και οι κακούργοι αυτοί είναι πολύ φλύαροι.

— Τι θέλεις να πής;

— Κάθονται και συζητούν μπροστά μου χωρίς να σκοτίζονται καθόλου για την παρουσία μου.

— Μα εσύ δεν ξέρεις αναμίτικα!

— Ξέρω τόσά ώστε να μπορέσω επάνω κάτω να καταλάβω μερικά από όλα συζητούσαν για τους σκοπούς τους σχετικά με μας.

Από ότι κατάλαβα λοιπόν ο Άσπρος Λύκος έχει σκοπό ν' άρξήη την μαούνα του ανάμεσα στο Φου-Τό και στο Βιέτρι. Θα έχεις βέβαια ακούσει για τα χωριά αυτά. Ίσως κιόλας να τα πρόσεξες όταν ήρθαμε από τη Γαλλία και περάσαμε με το σιδηρόδρομο κι' από τα δυο αυτά μέρη. Αύριο ο μπαμπάς για να γυρίση στο Γιέν-Μπιά θα κάνη την ίδια διαδρομή.

Η συμμορία λοιπόν έχει άπάρφαση να κρυφτή κοντά στη σιδηροδρομική γραμμή, να περιμένη το τραίνο και

να το έκτροχιάση. Μα ποιά σκοπό, το καταλαβαίνεις. Για να ληστεύσουν τους επιβάτες και να λεηλατήσουν τις σκευοφόρες.

— Ω, Θεέ μου!

— Έννοια σου, ήσούχασε. Η θα βγώ πολύ γελασμένος, ή το σχέδιό τους δεν θα πετύχη. Όλα όσα έγιναν, Σιμόνη, τα ξέρεις. Είμαι κι' εγώ αρκετά υπεύθυνος γι' αυτή την περιπέτειά μας γιατί δεν θάλασα να δώσω πίστη στα λόγια του Μό. Εγώ λοιπόν χρωστώ να έμποδίσω αυτό

— Είπατε οί φόβοι του Κάζη δεν είχαν πιά κανένα λόγο. Από δυο μήνες τώρα είχαν αφήσει τη Σαϊγκόν και την Ινδική. Έκατομύρια λεύγες κι' απόθιμνοι άβυσσοι τους χώριζαν από και. Πατούσαν πάνω σε μία μεγάλη γαλλική φρεγάδα, περιστοιχισμένοι από γενναίους στρατιώτες, ήρωικούς ναύτες και φίλους αφοσιωμένους. Τους κινδύνους, τα τυχήματα, τα ξεχνούσαν τώρα όλα. Το θάρρος είχε ξαναγυρίσει στις ψυχές που τόσο είχαν φορηθεί.

Μία μέρα, ο Χάνδος, έρχόμενος να καθήση στο τραπέζι, διηγήθηκε πως ήταν πρό ελίγου στην πρύμη — όπου δεν επήγγαιναν συχνά οι επιβάτες της πρώρας — και πως είχε ιδεί εκεί ένα πολύ δυστυχισμένο κι' αξιολύπητο άνθρωπο!

Ήταν ένας μαύρος ή μιγάς, φαίνόταν ήλιθιος και, σ' όλο το διάστημα του ταξιδιού, βρισκόταν στο βάθος του πλοίου με τα πόδια στα σίδερα. Κάθε δυο τρεις ή μέρες τον ανέβαζαν στο κατάστρωμα για να παίρνει λίγο αέρα, κι' ύστερ' από μισή ώρα τον ξανακατέβαζαν.

Ο κακόμοιρος, πετσι και κόκκαλο είχε μείνει. Τι κακούργημα να είχε κάνει για να βασανίζεται με το σκληρό αυτό τρόπο;

— Είν' ένας άγνωστος που μπήκε στο πλοίο χωρίς άδεια και τον ανακάλυψαν αφού ξεκινήσαμε, είπε ο πλοίαρχος. Σε τέτοια περίπτωση, ο κανονισμός του πολεμικού ναυτικού άπαιτεί να κρατηθή βέβαιος ως τον λιμένα όπου θα δικασθή.

— Και θα κάμη έτσι όλο τόξταξίδι ως το Τουλόν; φώναξε ο Παύλος.

(Ακολουθεί) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

«Ένας άνθρωπος μπήκε μέσα μ' ένα μανδύα από φύλλα λατάνιας...»

το καινούργιο έγκλημα, και γι' αυτό τον λόγο πρέπει να το σκάσω απ' εδώ. Αν κατάλαβα καλά, ή συμμορία θα βγή στη στεριά αύριο το πρωί με το σκοπό να κάνη τον έκτροχιασμό αύριο το βράδυ. Ε, λοιπόν δεν θα περιμένω ως τα τότε για να ενεργήσω.

— Νομίζεις πως μπορείς να φύγης απ' αυτή την πλωτή φυλακή;

— Σίγουρα. Φθάνει να μη σου περάση ιδέα να μ' ακολουθήσης.

— Γιατί δεν με παίρνεις και μένα μαζί σου; ρώτησε η Σιμόνη.

— Για σκέψου λίγο λογικά, Σιμόνη. Είναι έντελώς άδύνατο αυτό

του του *Παγωμένο Καλοκαίρι*. 'Αρκετά νόστιμο, αλλά ακατάληπτα γραμμένο σε γλώσσα πολύ άσχημη. Γράψετε πιο απλά πράγματα. — «Γράμμα» του *Αντίο Μαστέλο*. 'Εκτενέστερο, χωρίς κανένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Θα ήθελε λίγη περισσότερη πρωτοτυπία. — «Όναιρο» του *Μαργιολάου*. 'Ως ιδέα πολύ πετυχημένο και νόστιμο, αλλά η έκτελεση δαταρεί πολύ. — Θα εξακολουθήσω.

Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους της : *Μωραϊτίνο Σταφύλι* (πολύ ενδιαφέροντα διὰ τὰ ποῦ μὴ γράφεις χαίρω πὸν διαβάξεις πολλά βιβλία κι' ἢ Παγκόσμιος Γεωγραφία θὰ σὲ ἀφελήσῃ βέβαια πολὺ ἄλλὰ γὰρ δὲν πηγαίνει στὸν Παιδικὸ Κινηματογράφου; ἀποβέτω πὸς θὰ προβάλλῃ καλὰ πράγματα καὶ δὲν θὰ εἶναι καὶ πολὺ ἀκριβὸς;) *Πασχαλιῶν* (εἶσαι δικαιολογημένη, καὶ τὸ ξέρω καλὰ πὸς δὲν με ἔχῃς; ἀλλὰ γράψε μου — καὶ με πὸν μαῦρο μελάνι, γιὰ τὸ θεὸ! δὲν εἶναι κρίμα νὰ με κουράζωσιν τὰ γραφόμενά σου, πὸν μὲ εὐχαριστοῦν τόσο;) *Διόνυσον Θεόλον* (ναί, ἀπὸ τίς πρώτες μὲν ἦλθε ἡ Σολογὴ σου γιὰ τὸ νέο Διαγωνισμὸ Ἀσκήσεων καὶ βέβαια ἀφοῦ τὴν εἶχες ἐτοιμη καὶ μόλις εἶδες τὴν προκήρυξιν, τὴν ἐστειλῃς; δὲν τὴν εἶδα ἀκόμη, ἐλπίζω ὅμως νὰ εἶναι καλύτερη ἀπὸ τὴν περσινὴ καὶ νὰ κάρῃ ἀνώτερη θέσιν;) *Μποῦμ* (δὲν με κουράζεις καθόλου καὶ παρακαλῶ νὰ μὴ γράφῃς ἕλες σου τίς σκέψεις; χάρηκα μάλιστα πὸν σκέπτεσαι νὰ ἐναρχίσῃς τὴν ἐργασία ἐπειδὴ εἶδες ὅτι κι' ἄλλα διαπλασάσπουλα ἐργάζονται; μὰ ὑπάρχει καλύτερο πρᾶγμα; . . . σὸς ἐστειλα 3 τετραδιά;) *Τζονόνταν* (θὰ εἶδες τὴν ἐγκρισιν; κι' ἐγὼ ἐλπίζω νὰ μὴν εἶναι κι' αὐτὸ σου τὸ γράμμα «τὸ πρῶτο καὶ τὸ τελευταῖον ἀντὶ τὸν περσινόν» θὰ λυποῦμαι πολὺ, γιὰ τὰ παιδιὰ μου πὸν μ' ἀγαποῦν σὴν καὶ σὴνα. θέλω καὶ νὰ μὴ γράφω;) *Μελαγχολικὸ Ὀνειρο* (εὐχαριστῶ πολὺ ἔλαβα καὶ τὸ νέο σου κομμάτι πὸν θὰ τὸ διαδώσω με τὴ σειρά του;) *Ἀγριοβιολέτταν* (δὲν τὸ διάβασα ἀκόμη, ἀλλὰ βέβαια δὲν πρέπει νὰ σὸς κακοφανῇ κι' ἀντὶ ἀπορρίψω, ἀφοῦ εἶναι τὸ πρῶτο χαίρω πὸν θὰ μὴ γράφῃς τώρα τακτικὰ;) *Διάνα Χάινε* (δὲν ἔπρεπε νὰ λυπηθῆς καθόλου γιὰ τὴν ἀπορρίψιν, ἀλλὰ νὰ στείλῃς ἄλλο σ' εὐχαριστῶ πολὺ πὸν φροντίξῃς τόσο γιὰ τὴν διάδοσίν μου; πὸς μπορῶ ὅμως νὰ σὸς πῶ ποῖ εἶναι ἡ *Κόρη τοῦ Αἰγαίου*; θέλεις νὰ με ρωτήσῃ κανένας ποῖ εἶναι ἡ *Διάνα Χάινε* καὶ νὰ τὸ πῶ; . . .) *Γολιάθ* (ἔλαβα καὶ θὰ σὸς πῶ εἴταν ἔλθῃ ἡ σειρά σου; ἐλπίζω νὰ μὴν ἀργήσῃς πάλι νὰ μὴ γράφῃς;) *Φίναρο* (ἐστειλα 10 τετραδιά; τὸ λυσοχάρτο ἔχει δρ. 3,50 ἢ θεωρεῖται με 13 φύλλα;) *Βάνδαν* (παραστικὰ τῆς μαμμᾶς; εἶδεν τὸ γράμμα σου στὸν κ. Φαίδωνα; μὰ βέβαια ἀγαπᾷ πολὺ τὰ λουλούδια; ἐγλαδῆ καὶ ποῖος δὲν τάγαπᾷ; . . .) *Πύρρον* (σὲ συχαίρω γιὰ τὸν καλὸ βαθμὸν; εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια καὶ περιμένω) *Κλέφτην* τοῦ 21 (καλὸ τὸ Π. Πνεῦμα; ἄλλη φορὰ ὅμως νὰ τὸ γράφῃς σὲ χωριστὸ χαρτί, ὄχι μαζί με τὸ γράμμα;) *Χάρωλν Λάυδ* (ἐστειλα εἶπα στὸν κ. Φ. καὶ ἴσως γράφῃ;) *Μαυρομμάταν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ πὸς σὲ «κότωσαν» οἱ διαγωνισμοί, ἀφοῦ βγήκα νικητρία; . . .) *Ἄσσον* τοῦ *Ἀέρος* (δὲν φταίω ἐγὼ; πότε μὴ γράφῃς λίγα, πότε δυσανάγνωστα; γράψε μου πολλὰ, καθαρὰ, ρῶτα με γι' ἀπορίες σου, ἀνακίνας ζήτηματα ἐνδιαφέροντα, ἔσως κάνουν ἄλλοι, καὶ νὰ ἰδῆς πὸς θὰ σὸς ἀπαντῶ καὶ στοὺς

παραγράφους;) *Ροδανῆν* (πιστεύω νὰ ἔλαβε πᾶν τὰ φύλλα ὁ νέος συνδρομητής;) *Δεκαεπταετῆ Ὀνειροπόλον, Πέτρον Ζήσην* κτλ. κτλ.

Εἰς δόξας ἀπαντολῆς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Μαγιστρῶν ὑπακούησθε στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 268ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λέξεις τοῦ φολαδίου τούτου δεῖται μέχρι 31 Μαΐου.

199. Ἀεθίγγριφος
Θεὸς ἀρχαῖος, στὰ βουνὰ
Στοὺς λόγγους τὴ ζωὴ περνᾷ.
Μὰ βρῆκε κάποι' ἕνα δάκρυ.
Πρῶτ', σὲ λουλουδιὸν τὴν ἀκρη,
Κι' ἐβγινε ἀρχαῖος βασιλεὺς
Στὴ χώρα τούτῃ τῆς ἐλίδος.
Λευκάτας

200. Στοιχειόγραφος
Κυλῆ τί γάργαρα νερά!
Παίρνει λαμπρὸν τὸν τόνα ἀλλάζει,
Καὶ τῶρ' ἰδὲς τί διαφορὰ!
Μύθους σοφοῦς μὰς ἀραδιάζει.
Λευκάτας

201. Μεταγραμματισμός
Ποταμὸς σὲ ξένη χώρα
Ἦθελε ἴσως νὰ στείλῃ
Κι' ἔκαμε κάποια ἀλλαγὴ
Τὸν καθένα ὅμως τῶρα
Θὰ μωροῦσας αὐτὸς νὰ θρῆψῃ,
Ἀφοῦ ἐβγινε . . . ψωμί.
Λευκάτας

202. Στοιχειόγραφος-Μεταγραμματισμός
Νόμισμα ὄχι ἑλληνικόν.
Ὅπως ἔχω ἐν μ' ἀφήσῃς,
Πρόθεσιν θεοῦ γενῶ,
Τὴν οὐρά μου ἀν παρατήσῃς;
Κι' ὄργανο θὰ ἰδῆς γλυκόν,
Ἄν με ἀναγραμματίσῃς.
Δανάη

203. Δικτυωτὸν
* * * * * = Νῆσος τῆς Εὐβοῆς
* * * * *
* * * * * = Νῆσος τῆς Ἑλλάδος
* * * * *
* * * * * = Πόλις τῆς Ἀττικῆς
* * * * *
* * * * * = Ἄθμος τῶν Ἀθηνῶν
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.
Λευκάτας

204. Ἐπιγραφή
I I Λ E X
E Δ E A A
I Ω N P I
O H Y O M
Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις
Δανάη

205. Περσῶν Γράμμα
Αἱ κάτωθι ζητούμενα λέξεις ἔχουν ἀπὸ ἕνα γράμμα κοινόν — τὸ περσῶν — τὰ ὀπίθων ἀπαντᾶ πρῶτον εἰς τὴν πρῶτην, δεύτερον εἰς τὴν δεύτεραν. καὶ οὕτω καθεξῆς:
Σάτυρος — Ἡλείριος — Διακριτικόν — Μουσαῖον μηγάνημα — Μοῦσα — Πνευματικὴ Ἀσκήσις.
Δανάη

206. Μικτὸν
σου - θνγτς - αια - μχθτ - υι
Δανάη

207. Γοῖφος
τὸ τὸ τὸ τὸ τῶν
τὸ τὸ τὸ τὸ τῶν
π τὸ τὸ τὸ τὸ τῶν
τὸ τὸ τὸ τὸ τῶν
τὸ τὸ τὸ τὸ τῶν
Δανάη

Γ' ἀπὸ βραβευθείσας Συλλογᾶς τοῦ 268ου Διαγων. πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσ.

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φολ. 3

21. Παρίοι (Πᾶρις, υἱός). — 22. Ἰανός-ϊανός. — 23. Φήμιος-δήμιος. — 24. Δερός-Δερός. — 25.

Θ Ε Σ 26. *Νόμισμα πειθου.*
Α Υ Η Ἦ ἀνάγνωσις κυκλι-
Μ Ρ Σ κῶς ἐκ τῶν μεσῶν
ΜΗ Θ Υ Μ Ν Α πρῶτον γραμμάτων].
Χ Α Ρ — 27-31. Διὰ τοῦ Κ;
Γ Α Ι *Κίνα, Κάσος, πόρος,*
Α Η Σ *ἄκρος, καῖμα.* — 32.
ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΚΙΝΕΙΤΑΙ (Ἦ ἀνάγνω-
σις κατὰ στίχον βουσοροφῆ. Κ Α Ι
δόν, Αἱ λέξεις: ΚΑ Ι ῶν, Ω Μ Ο
ὈΜΟΣ, ΣΚίαθος, ἼΕΝα, Σ Κ Ι
ΤΑΙγαρον). — 33. Βούλον ἀρέ- Ι Ε Ν
σκειν πᾶσι, μὴ σαυτὸν μόνον. Τ Α Ι
— 34. Ἦ *Σεμίραμις ἦτο βασίλισσα.* (ἢ
σὲ μί, ραμ εἰς ιτ, ὄβας. ιλ εἰς α).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 40 τὸ πᾶν λέξεις με ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 80 λέξαι ἢ λέξις με πλεονάζοντα στοιχεῖα δρ. 1 καὶ με πλεονάζοντα δρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά. Ἦ προληπτικὴ εἶναι ἀπαραιτήτη.

[ΔΔ'—232]
Ἐνεκα ἐλλείψεως ἀπαντήσεων βραβεύθη:
1) Μ. Γεωργίου, 2) Βασιλέα τῶν Ἰο-
νίου, 3) Τορσαντῶν. Λοιποὶ εὐχαριστῶ.
Κερκυραϊκὸν Ἀστρον

[ΔΔ'—233]
Παιδιά! ὁ Ἄλλεν Πίνερτον ἔλαβε χρυσὸν μετ' ἄλλων ἀποκαλύψεως ψευδονύμων! [Μίχο Μάουρς = Γιαννηκώστα (!)]
Ἐνα μεγάλο εὖγε γιὰ τὴν λαμπρὰ του ἀποτυχία!!
Πασχαλιὰ

[ΔΔ'—234]
Ποῖος θὰ μὴ ἀρνήθῃ ἕνα τετραδιάκι πὸν θᾶναι μεθαύριον μιά ἀπ' τίς λίγες θήμης; πὸν θᾶξω γιὰ τὰ χαροῦμενα αὐτὰ χρόνια; Γράψτε: Φρ. Ἀφαντουλίδου, Ἀνδρούτσου 100, Πειραιᾶ. Τζονόντα

[ΔΔ'—235]
Ἄλλ. ἔγραφα, περιμένω. Βέδα, ἀλληλογραφοῦμαι;
Μποῦμ

[ΔΔ'—236]
Οἱ Γόησες δὲν καλοῦνται τὰ τοιά' καὶ τὰ σουαρέ ντὲ γκαλά. Ἀθάνατη νὰ μελνῆς, ἀριστοκρατικὴ παρὰ.
Ολιμμένη Γοητεία

[ΔΔ'—237]
Τάσο Λούζη, θαρροῦς εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχὰς σας.
Ολιμμένη Γοητεία

[ΔΔ'—238]
Λολίτα—Κουτοσόδνη. Μπέλα—Χαζαράκη. Φοφίνα, ἀποκάλυψέ μας. Μάνβηθ, Ἀμλέτος, Πόρνια, Ρομαῖος, δηλ. Θίανος Ζαϊζηνη.

[ΔΔ'—239]
Φίγαρο=Πάλλης. Συχαίρω ἀποκαλύπτριαν Κοντιᾶν. — Μαργαρίτα, περιμένω γράμμα. Ἀγριοβιολέττα

[ΔΔ'—240]
Φῶς Σκοταδίου, πότε θὰ βγῆς στὸ Φῶς τοῦ Φωτός;
Στέφαν, Ἐμμα Μόρελαντ

[ΔΔ'—241]
Ἐμμα Μόρελαντ, στὴ μέση ἐφθασία, τῶρα γιὰ τὴν ἀρχὴ ποῖος ἔσαι; Στέφαν

[ΔΔ'—242]
Κοκκινσκοκκίττω, ἐν σοῦ κρατᾶς τὰ κότσια, ἔλα νὰ παίξωμε. Τσικουδο